ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 7 МАРТЪ 1925 ГОД. БРОЙ 82.

ТРАКИЕЦЪ

седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина“–Марангозовъ.–Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни — 100 лева.

Официални обявления по 1·50 лв на □ с. м. Сѫдебнитѣ пристави плащатъ по 0·50 лева на дума.

Търговски — по споразумѣние.

За хрониките — 5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Рѫкописи не се връщатъ.

Г-ца Мари С. Басанъ
и
Г-нъ Самуилъ Береджикъ
ще се венчеятъ на 15 мартъ 1925 г., въ Еврейската Синагога, 9 часа сутриньта.
Настоящето замѣня отдѣлни покани.
София. Ямболъ.

Д-РЪ Р. КАЛЕВЪ
Специалистъ по очни болести
се установява въ Пловдивъ
ул. «Князъ Александръ» № 3.
1—10

ОБЯВА.
Съобщаваме за знание на бубохранителитѣ въ града и околията, че въ книжарницата ми се намира за продань бубено семе
ЧИСТА БѢЛА БАГДАТСКА РАСА,
а така сѫщо и желта.
Миналата година всички, които взеха, получиха отлични пашкули. Повечето получиха до 31 килограмъ отъ малката кутия.
Почнете да се записвате въ книжарницата, тъй като поради топлото време, семето ще се пази въ хранилището и къмъ 10 априлъ ще се раздаде на всѣки, който се е записалъ.
Побързайте.
1—3 Съ почитъ: ВАСИЛЪ КРЪСТЕВЪ — книжарь.

Продава се американско лозе
1200 кютюка — деветгодишно на 4 километра по Сливенското шосе.
Споразумение редакцията. 3—3

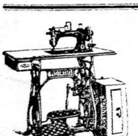

ШЕВНИ МАШИНИ
„ГРИТЦНЕРЪ“
отъ всички видове и за отлична бродерия.
ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ всички размѣри.
Части за гореизброенитѣ въ ДЕПОЗИТЪ
при АНДОНЪ Г. НОЙКОВЪ
срещу хот. „Стара Америка“. 8—10

Печатница „СВѢТЛИНА“ — Марангозовъ
Ямболъ — ул. „Банска“ — до еврейската баня.
Снабдена съ модерни шрифтове и орнаменти, печата всички книжа за учреждения, банки, търговци и други съ най-голѣма акуратность.
При печатницата има и книговѣзница, кѫдето се подвързватъ разни книги, тевтери, тетрадки, учебници и др
= ЦЕНИ ИЗНОСНИ =

ЗА ХАРАКТЕРА.

(мисли).

Ако ни попита нѣкой за характера на известенъ човѣкъ, ние даваме мнението си за настоящето му състояние, като изброяваме както умственитѣ му качества и способности, тъй и нравствения уровенъ и обичаи, по които той се направлява.

Чрезъ това ние опредѣляме характера на човѣка. За него ние казваме, че той притежава еди какви дарби, еди-какви нравствени устои, има такива и такива недостатъци или превъзходства. Отъ това е явно, че добрия характеръ е най-драгоценното отъ всичкитѣ притежания. Той е източникъ на цѣлото ни сегашно благоденствие и основата на справедлива надежда за благоденствие въ бѫдащия ни животъ,

За това разумътъ ни диктува, че най-голѣмата полза, която можемъ да принесемъ на другиго, ще е, ако се потрудимъ да поправимъ характера му, т. е. да го направимъ по-добъръ, а най-голѣмата вреда, която можемъ да му причинимъ, ще е, ако повредимъ характера му, т. е. да го направимъ по-лошъ.

Най-страшни заплашвания се произнасятъ срещу ония, чрезъ които другитѣ се развращаватъ. «Който наруши една отъ най малкитѣ заповѣди и научи така сѫщо и другитѣ човѣци, най-малъкъ ще се нарече въ царството небесно», казва нашия спаситель.

Въ вехтия заветъ се казва, че Иеровоамъ бѣше много зълъ, понеже «направи Израилъ да прегрѣши». Въ мѣстото, гдето се казва, че Богъ излѣ най силния си гнѣвъ върху Вавилонъ, причината за това бѣ, защото той «оскверни земята съ злинитѣ си».

Горчивитѣ думи, които Исусъ изрече противъ фарисеитѣ, бѣха: «защото морето и сушата обхождате, за да направите едного прозелитъ и, когато бѫде, направяте го два пѫти повече отъ васъ синъ на пъкъла».

Ние повреждаме характера на другитѣ по разни начини:

Когато отслабваме нравственитѣ имъ въздържания. Изпълнението повеленията на Светото Писание е най-голѣмото въздържане относително отъ пороци. Всѣкой, който прави каквото и да е нѣщо, за да умаловажи религиознитѣ влияния, които има върху единъ човѣкъ, т. е. като говори за вѣрата съ присмѣхъ, като напраздно споменава името Божие, или като разваля Божитѣ заповѣди, като се подиграва съ Св. Писание, или съ учението му, или като удобрява непокорството къмъ родителитѣ, той прави съ това престѫпление;

Като възбуждаме лошитѣ страсти въ хората. Всѣки, който издава или разпространява книги или образи съ развратно съдържание, или който чрезъ лошъ разговоръ изпълва ума на човѣцитѣ съ лоши мисли, е виновенъ за това престѫпно деяние. Сѫщото се отнася и за онегова, който раздразнява другитѣ и разпалва гнѣва имъ, или ги подбужда къмъ злоба и отмъщение, защото по този начинъ той става причина другитѣ да бѫдатъ яростни и порочни;

Друга причина, по която се считаме виновни за това престѫпление, е когато служимъ на лошитѣ страсти на хората. Сѫщо така сѫ виновни и ония, които учатъ другитѣ да употрѣбяватъ опивателни пития, или ги подканятъ да пиятъ или поставятъ предъ тѣхъ подобни пития. Мѫчно става човѣку, кога мине изъ улицитѣ на който и да е градъ или по-голѣмо село и види колко много човѣци се поминуватъ само като разпалватъ страститѣ на младитѣ и усилватъ ония привички, които най-после ги довеждатъ до развратъ и порокъ.

За това всѣкога трѣбва да помнимъ, че никоя дума или дѣло, или поведение, или книжка, или занятие не може да бѫдатъ непорочни, кога естественото имъ влияние е да направятъ другитѣ по лоши, т. е. да увреждатъ нравствения имъ характеръ.

В.

ЗА КРИТИКАТА.

Взрете се въ каталозитѣ на кое да е българско книгоиздателство, въ притурkитѣ имъ или — пъкъ — изъ страницитѣ на нѣкое списание: било литературно, или съ друга етикеция — навсѣкѫде ще дочуете единъ еремиевъ плачъ, че «българската книга загива».

Тъй е, когато утопичнитѣ взиматъ всички за утопични! Списание съ ревзервъ (!) или редакционна каса, която не познава дефицити, не сѫществува. Необходимо ли е, това да бѫде всѣкога едно неотменно явление? Защо да нѣма резервъ? Защо списанието да спира на нѣколко стълба? Нѣма ли причини за това? А за последнитѣ нѣма ли пъкъ начини и модуси да се премахнатъ?

Преди да се лѣкува болниятъ — трѣбва да се опредѣли отъ каква болесть страда и причинитѣ, които сѫ я породили След това на болника се дава лѣкарство съгласно рецептата и хората, около него, се грижатъ той да спазва вѣрно всички предписания на лѣкаря. — Тъй би трѣбвало да бѫде съ всѣко наше списание и книга. Защото тѣ всички страдатъ отъ епидемия, но се лѣкуватъ отъ лоши и недобросъвѣстни лѣкари — критицитѣ. Забележително е, че всѣки отъ тѣхъ — критицитѣ — преди да стане такъвъ, се е опиталъ да твори; но не му се отдало и решилъ да «реже и гори». И яви се нѣщо ново на книжовния пазаръ и тѣ бързатъ да оправдаятъ леката на видъ мълва, че критиката въ България е лоша, че критика у насъ нѣма — и Българската литература чака своя критикъ чакъ отъ «Златния вѣкъ» на Симеона.

А какво правятъ въ това време патентованитѣ псевдо-критици! Едни отъ тѣхъ избиратъ по нѣкой отъ писателитѣ, поетитѣ, художницитѣ, намѣрили го случайно за «щастливецъ» и му запѣватъ съ най-забавителенъ фалцентъ: «Осана»! Други, случайно неразположени отъ много измами или лѫжеинтелектуално преяждане, почватъ да обсипватъ ненадѣйно нѣкой съ хиляди зли стрели, които — понѣкога отпращани неумѣло къмъ цельта — се повръщатъ и съскатъ около тѣхъ . . . Защото недомислието води къмъ противоречия. А еднитѣ и другитѣ сѫ на кривъ пѫть и напраздно си въобразяватъ, че критикитѣ, чийто импулсъ за написване е снисхождението или личната умраза къмъ нѣкой, е сѫщо творчество.

Но най важната нелепость изъ тѣхната безплодна и ненужна работа е онова насъскване на българския читатель къмъ нѣкой отъ роднитѣ му поети, които тепърва почватъ да се явяватъ и съ неумолимъ отпоръ се възправятъ на досегашната рутина въ критиката, и чийто читатели ги четатъ безъ да се интересоватъ, какво ще каже критиката за тѣхъ.

Въ тѣхно лице българската книга нѣма да загине. Защото въ творбитѣ имъ се чува великия пулсъ на живота, тѣ пазятъ самородния дъхъ на земята, отъ която се издига, пораства и ръми дълбоката и чиста музика на мистицизма.

А тукъ лошата критика нѣма мѣсто да порицава. Защото съ нея не биха се съгласили даже и молепсанитѣ неврастеници на сензационната литература около Шерлокъ Холмса и Натъ Пинкертона.

К. Божиловъ.

СТИХОТВОРЕНИЯ ВЪ ПРОЗА.

ОВЧАРЬ.

(Легенда)

На Балкана, средъ поляна, младъ овчарь подпрянъ на дрѣновъ кривакъ, надува кавалъ — пѣсень свири — — —

Край него, вакло стадо радостно скача по зелената морава и бие мелодични звънци

*

Овчарь извива покрай камънаци и спира на широка поляна: — стадото си води.

Кавала му излива пѣсень следъ пѣсень — търсятъ млада Самовила.

Тя излиза отъ дѫбравата — овчарь пpeтръща. Любовь сплита тѣхнитѣ рѫцѣ. И кръшна музика разливатъ Овчарь и Самовила. —

А край тѣхъ, буйно стадо игриво подскача отъ меднитѣ звуци на кавала и отъ пѣсеньта на Самовилата.

*

Пѣсень връхлита надъ Балкана. Овчарь и Самовила, средъ димящи усои, въ които горятъ огньове на стари пастири, подигатъ игра и въ хоро тѣ се понисатъ по гори и поляни . . .

На връхъ Балкана, средъ кичести дѫбове, изворъ тече. Овчарь съ тамъ води стадо да пои. И съ кавала си той вика Самовила И въ любовь и пѣсень тѣ разплитатъ нощьта — — —

Презъ деня, овчарьтъ пакъ свири, душата му се извива, като тихъ зефиръ и бѣга по широкитѣ върхове. Разлива се като пѣсень — —

А долу въ равнината, неговата майка билки гори, магии прави — дано се синъ завърне. Напусто! Балкана крие по силни магии — магитѣ на любовьта и пѣсеньта.

ВЪ СЕЛО.

Деца, прибрани отъ полето, събиратъ се на мегдани. За игра тѣ идатъ. И съ радостни викове — тѣ скачатъ — играятъ — — —

А на друга страна моми разпуснали гласове — пѣятъ стари пѣсни за кипнала Любовь.

Децата играятъ. Момитѣ пѣятъ, а луната преваля голѣмитѣ хълмове на изтокъ. Нощьта въ село иде съ пѣсень и веселба.

Радостни, малкитѣ деца и моми нехаятъ за утрешнитѣ болки, защото: днесъ тѣ живѣятъ, а това пълни душитѣ имъ съ Любовь и Музика.

И действително: младитѣ знаятъ да играятъ и живѣятъ — — —

ЗЕМНИТѢ ЦВѢТЯ.

На моята майка.

Въ Природата сѫ разцъвнали тихитѣ селения на моитѣ молитви — земнитѣ цвѣтя — — —

Земята ги е окѫпала съ пѣсни и багри. И съ пъстри облѣкла е покрила тѣхната Голота.

Азъ зная: тихитѣ селения на моитѣ молитви — земнитѣ цвѣтя, красятъ смѣлитѣ купнежи на будни Стражи — — —

И небето вечерь покрива съ синьо и желто тихитѣ селения на моитѣ молитви — земнитѣ цвѣтя, които тръпнатъ върху челото на моята майка и на непознатата ми скръбь.

Въздуха средъ тѣхъ нижe мистични пѣсни за млади сърца, които обичатъ — — —

А пѣснитѣ на птицитѣ игриво илетатъ Любовьта на Бога върху тихитѣ селения на моитѣ молитви — земнитѣ цвѣтя.

Г. Драгановъ.